

dem, der trænge mindst til det, for de have naturligvis de bedste Panter, og de skulle bruge de mindste Prioriteter. Den Administration synes jeg egentlig er fuldstændig meningsløs. Det forekommer mig, at der for de offentlige Stiftelsers Midler i videst muligt Omfang skulde købes Kreditforeningsobligationer. Derved vilde der ogsaa vindes en anden Ting, som vilde komme alle Laantagere til gode, idet det nemlig vilde bidrage noget til at højne Kreditforeningsobligationernes Kurs. I Virkeligheden er det nu saadan, at den store Masse af Pantekreditorer er Kreditforeninger. Private ere omtrent gaaede bort fra første Prioritet og have kun anden og tredje Prioriteter, hvoraf de kunne faa en temmelig høj Rente, og saa er der de offentlige Stiftelser tilbage. Men hvorfor de offentlige Stiftelser egentlig skulle begünstige enkelte rige Folk, som kun trænge til et lille Laan, er mig ikke klart.

I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at Studéterne for nylig have faaet en ny Studenterforeningsbygning, som har været dyr, og hvortil man naturligvis har maattet yde dem Hjælp. Denne Hjælp er blandt andet ydet dem paa den Maade, at man har givet dem et Laan paa nogle Hundrede Tusind Kr. imod en Prioritet til 3 pCt. Jeg under dem, om det saa skulde være et Laan til 1 pCt. eller 0 pCt., men jeg synes rigtignok, at det hele vilde træde meget bedre frem, om vi sagde: Vi give dem saa og saa mange Tusind Kr. om Aaret, for naar der laanes dem 300,000 Kr. til 3 pCt. i Stedet for til 4 pCt., er det i Virkeligheden et Bidrag paa 3,000 Kr., man giver dem aarlig. Det forekommer mig, det vilde have været langt bedre, om man havde gjort dette direkte, saa vilde det virkelige Forhold have staaet klarere for Rigsdagen, og vi kunde da have haft Lejlighed til tydeligere at lægge for Dagen, at vi ogsaa nære Interesse for Studéterne og deres Bygning. Men som det nu er, synes det mig at være en underlig indirekte Fremgangsmaade, at man giver dem en Obligation paa 300,000 Kr. til en Rente, der ikke svarer til Dagsprisen.

Da Tiden er saa langt fremrykket, vil jeg ikke indlade mig videre paa disse Punkter. Jeg har endnu kun et Spørgsmaal, jeg gerne vil stille til den højtærede Landbrugminister. Der blev — jeg tror i Forfjor — talt om at nedsætte en Kommission til Afløsning af Fæste. Det forekommer mig, at jeg har set, men jeg husker det ikke rigtigt, at der er blevet udnævnt en saadan Kommission. Jeg vil

tillade mig at spørge den højtærede Minister, om denne Kommission sidder endnu, om den ikke har givet Livstegn fra sig, og om det ikke skulde være muligt at faa den til at slutte sine Arbejder snart, for jeg tror, det er et Spørgsmaal, som mange Steder ligger Befolkningen meget stærkt paa Sinde.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Næste Møde holdes i Morgen, Lørdag d. 15. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Mødet hævet Kl. 3⁵⁵.

7de Møde.

Lørdag den 15. Oktober, Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) er modtaget et Andragende fra Skolekommissionerne for 36 københavnske Kommuneskoler og Skolekommissionen for Frederiksberg om, at det forbydes Børn at arbejde ved Ombæring af Mælk for Forretninger, indtil de ere lovlige udskrevne af Skolen, og at § 9, 1ste Stykke, i Lov af 11. April 1901 om Arbejde i Fabrikker og dermed ligestillede Virksomheder maa udvides til at gælde Pigebørn, indtil de ere lovlige udskrevne af Skolen.

Andragendet, hvoraf trykte Eksemplarer ere omdelte, vil blive tilstillet Udvalget for Andragender.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Forhandlingen genoptoges.